

Зміст

	21 грудня, 20:25, Гілберт, штат Аризона.....	6
	21 грудня, 22:05, Гілберт, штат Аризона.....	17
	22 грудня, 7:55, Гілберт, штат Аризона.....	28
Варіант 1	23 грудня, 5:52, Аеропорт Скай-Гарбор.	41
Варіант 2	23 грудня, 10:00, Гілберт, штат Аризона.....	54
Варіант 1	23 грудня, 12:27, Міжнародний аеропорт Хартсфілд-Джексон, Атланта .	68
Варіант 2	23 грудня, 13:45, Вільямс, штат Аризона.....	80
Варіант 1	23 грудня, 17:38, Верхній Вест-Сайд, Мангеттен, Нью-Йорк.....	90
Варіант 2	23 грудня, 15:00, Вільямс, Аризона ..	102
Варіант 1	23 грудня, 19:45, Бруклін (як з'ясувалося), Нью-Йорк.....	116
Варіант 2	23 грудня, 17:30, Вільямс, Аризона ..	130
Варіант 1	24 грудня, 11:30, Мангеттен, Нью-Йорк.....	148
Варіант 2	23 грудня, 19:30, Вільямс, штат Аризона.....	162
Варіант 1	24 грудня, 17:58, Мангеттен, Нью-Йорк.....	175

Варіант 2	24 грудня, 17:22, за десять миль від Вільямса, штат Аризона	189
Варіант 1	25 грудня, 9:30, Мангеттен, Нью-Йорк	202
Варіант 2	25 грудня, 9:47, Вільямс, штат Аризона	212
Варіант 1	25 грудня, 19:45, Джон Джей Хол, Колумбійський університет	231
Варіант 2	25 грудня, 15:45, Вільямс, штат Аризона	239
Варіант 1	25 грудня, 20:55, Джон Джей Хол, Колумбійський університет	254
Варіант 2	26 грудня, 2:13, Вільямс, штат Аризона	261
Варіант 1	26 грудня, 9:11, Верхній Вест-Сайд, Мангеттен, Нью-Йорк	273
Варіант 2	26 грудня, 10:19, Вільямс, штат Аризона	283
Варіант 1	26 грудня, 14:42, Верхній Вест-Сайд, Мангеттен, Нью-Йорк	300
Варіант 2	26 грудня, 20:14, Вільямс, штат Аризона	307
Варіант 1	28 грудня, 5:05, Мангеттен, Нью-Йорк	322
	Епілог	339
	Подяки	347

Одразу ж за цим: **Я зараз помру.**

Все, мене піймано. Губами пробігає усмішка, і я швидко набираю відповідь: **Не помреш.**

Бідолашний Фітц. Завжди все драматизує.

Я виймаю ключ із запалювання й відчиняю дверцятка назустріч прохолодному грудневому повітрю. Долаю спокусу розчаруватися сама в собі, особливо коли піввечора сиділа у своїй кімнаті й шкрябала найнедоречнішого прощального листа. Але така вже дійсність: не те щоб у мене був вибір. Він попрохав мене прийти — і ось я тут. Так чинять найкращі друзі.

Я ховаю руки в рукави светра і повільно дибаю святково прикрашеним центром Гілберта. У вітринах розвішані різдвяні вогники, а старомодні ліхтарі хизуються десятком підібраних у тон вінків. Кожна цеглина й віконне скло просотані радістю й щастям — на відміну від мулистого болісного відчуття, що плескається в животі.

Попри свою неквапливість доходжу до водонапірної вежі за лічені хвилини. Ясна річ, цього часу недостатньо, щоб прийняти рішення. Я зупиняюся перед драбиною, що тягнеться вгору на п'ять поверхів.

Лізти чи не лізти?

Ще одне рішення, яке треба прийняти. Я перевіряю перелік моїх фізичних симптомів. Прискорене серцебиття? Є. Спітнілі долоні? Є. Занімілі губи? Поки що ні.

Зрештою, може, і вдасться уникнути панічної атаки.
— Пейдж!

У голосі Фітца мені чується усмішка. У темряві я можу розгледіти лише дашок його бейсболки, який стирчить над платформою, поки він розглядає мене.

— Обережно. Драбина слизька.

— Якщо я через тебе загину... — бурмочу я, ставлю ногу на нижню перекладину й починаю дряпатись нагору.

Одразу ж за цим: **Я зараз помру.**

Все, мене піймано. Губами пробігає усмішка, і я швидко набираю відповідь: **Не помреш.**

Бідолашний Фітц. Завжди все драматизує.

Я виймаю ключ із запалювання й відчиняю дверцятка назустріч прохолодному грудневому повітрю. Долаю спокусу розчаруватися сама в собі, особливо коли піввечора сиділа у своїй кімнаті й шкрябала найнедоречнішого прощального листа. Але така вже дійсність: не те щоб у мене був вибір. Він попрохав мене прийти — і ось я тут. Так чинять найкращі друзі.

Я ховаю руки в рукави светра і повільно дигаю святково прикрашеним центром Гілберта. У вітринах розвішані різдвяні вогники, а старомодні ліхтарі хизуються десятком підібраних у тон вінків. Кожна цеглина й віконне скло просотані радістю й щастям — на відміну від мулистого болісного відчуття, що плескається в животі.

Попри свою неквапливість доходжу до водонапірної вежі за лічені хвилини. Ясна річ, цього часу недостатньо, щоб прийняти рішення. Я зупиняюся перед драбиною, що тягнеться вгору на п'ять поверхів.

Лізти чи не лізти?

Ще одне рішення, яке треба прийняти. Я перевіряю перелік моїх фізичних симптомів. Прискорене серцебиття? Є. Спітнілі долоні? Є. Занімілі губи? Поки що ні.

Зрештою, може, і вдасться уникнути панічної атаки.
— Пейдж!

У голосі Фітца мені чується усмішка. У темряві я можу розгледіти лише дашок його бейсболки, який стирчить над платформою, поки він розглядає мене.

— Обережно. Драбина слизька.

— Якщо я через тебе загину... — бурмочу я, ставлю ногу на нижню перекладину й починаю дряпатись нагору.

— Тоді на твоєму похороні я пригощатиму всіх желейними хробачками.

Він випромінює сліпучу усмішку, і моя злість починає зникати. Нагорі він однією рукою тримає над моєю головою парасольку, а іншу простягає мені, щоб допомогли перелізти з драбини на платформу.

— Зачекай, — каже він, поки я не сіла. Скидає з плечей куртку й стелить її на вузьку алюмінієву рейку. Ми сідаємо пліч-о-пліч, дригаємо ногами в повітрі й спираємося на холодну стіну вежі.

— Враховуючи те, що я тут, можна зробити висновок, що сьогодні ввечері все пішло не так, — кажу я.

— Так і є, — погоджується він. На його обличчя повертаються похмурість і смуток.

— А який був план?

Налітає порив вітру й шурхотить у деревах поруч. Без промоклої куртки його руки вкриваються гусячою шкірою. Я вдаю, що не помічаю цього.

— Все мало бути романтично, — мимрить він, розтираючи долонями обличчя.

— Адже дощ — романтичніше нікуди, — поблажливо відповідаю я. — Так що ж сталося?

— Я зав'язав їй очі, сказав, що це сюрприз. Облаштував тут справжній пікнік, — він киває вбік мокрого кошика з вогкими сандвічами та розм'яклыми чипсами. — І виявилось, що вона страшенно боїться висоти.

Я не можу втриматися від сміху. Фітц завжди розробляє детальні сценарії романтичного побачення, але половина з них завжди йде шкереберть, хоч інша половина й досягає успіху. П'ятдесят відсотків — непоганий загальний рівень, але якщо йдеться про широкі жести, цей результат уже не справляє сильного враження.

— Хіба ти цього не знав? — цікавлюсь я, і його щоки рожевіють. — Не дивно, що вона тебе кинула.

Вони з Моллі зустрічалися сім місяців і десять днів, тож цього часу досить, щоб дізнатися про найпотаємніші страхи своєї дівчини. Але вголос я цього не промовляю. Не хочу, аби він дізнався, що я веду підрахунок.

— Хіба зі мною щось не так? Чому повсякчас стається те саме? — У його тоні чується самознецінення, та від правди, що проглядає крізь його слова, у мене ниють груди.

Інстинкт підказує мені взяти його за плечі й промовити: *«Ні. Ти ідеальний. Це ці дівки нічого не петрають»*. Натомість я тримаю руки при собі й кажу:

— Може, ти надміру пнешся зі шкіри?

Він глузливо посміхається.

— Що це в біса означає? Як це — надто пнешся? Хіба можна старатися надто сильно заради чогось чи когось, кого ти по-справжньому хочеш?

— Мене не питай. Я не пнуся зі шкіри заради своїх бажань.

Це, типу, жарт, але насправді надто правдивий, щоби бути смішним.

Можливо, зрештою, не варто було сьогодні приходити сюди.

Середньостатистична особа приймає близько тридцяти п'яти рішень щодня. Я десь вичитала цей факт, і він застряг у мене в голові, бо — так багато? Справді дофіга. Незліченно. Паралізуюче чимало. Достатньо, щоб змусити мене цілий день провести в ліжку, накрившись ковдрою з головою. Я також читала, що суперуспішні люди, такі як Барак Обама чи Марк Цукерберг, носять один і той самий одяг щодня, щоб уникнути втоми від прийняття рішень.

Втома від прийняття рішень. Так, я на ній знаюся. Я її відчуваю. Візьмемо, наприклад, школу. Цього року я не могла вирішити, який курс за вибором

обрати. Театральне мистецтво? Скульптуру? Жестову мову? Що як я народжена талановитою скульпторкою, але марнуватиму свій талант на декламування Шекспірових рядків, які фіг запам'ятаєш? Або якщо я оберу скульптуру, яка стоїть без варіантів четвертим уроком, то мені призначать обідню перерву не одночасно з моїми друзями і доведеться їсти в туалеті на самоті? А як у коридорі, де розташовуються кабінети вчителів мов, станеться витік чадного газу, і всі ті, хто записався на жестову мову, помруть уже під час першого уроку? Жахливо. Проте можливо.

— Я думав, що вона — та сама єдина, — стиха промовляє Фітц, вкладаючи голову мені на плече.

Моє серце розбивається на друзки. Не тому, що він говорить про іншу дівчину. До цього я вже звикла. Але тому, що він *може покласти голову мені на плече* і не згоріти від пристрасті. Коли я так близько до нього, у мене калатає серце й трусяться руки. Його доторки, навпаки, машинальні й бездумні; коли він переглядає дані на фітнес-трекері, відмічаючи моменти прискорення серцебиття, він навіть не помічає нашого фізичного контакту.

— Та сама єдина — хто? — гарчу я. Енергії, яку витрачаю, щоб вдавати, ніби я не ревную або не ображаюсь, коли він говорить про інших дівчат, вистачить, щоб освітити ціле місто, але сьогодні, коли в моїй кишені лежить лист, моя звична маска сповзає з обличчя. — Ти й справді думав, що ви одружитесь й наплодите гарнюрних немовляток?

Рольовою моделлю Фітцеві слугують його до нудоти закохані батьки і три старші сестри двадцяти-з-чимось і тридцяти-з-чимось років, які все дитинство напихали його романтичними комедіями дев'яностих. Не дивно, що він закохується на кожному кроці і щоразу намагається перевершити себе, розширюючи свої й без того

широкі жести. Для будь-кого іншого, не ущасливленого Фітцевою привабливою зовнішністю та вражаючою статистикою любовних успіхів, таке захоплення романтикою означало б нескінченне кепкування у хлопчачій роздягальні. Втім, майже всі, кого я знаю (окрім хлопців), тією чи іншою мірою закохані у Фітца.

Моллі — далеко не перша дівчина, яку він назвав «тією самою єдиною», та й не остання. Я ревную так, що аж гидко. З мене майже сочаться отруйно-зелені заздрощі. Не лише через усіх тих дівчат (хоча й через них також), а ще й тому, що в нього безстрашне серце. Це те, за що я його кохаю.

І також те, за що я його ненавиджу.

— Вона розкішна, еге ж? — тужливо промовляє Фітц.

Я, власне, так не думаю. І дозволяю собі закотити очі, все одно в темряві не видно.

— І що стало останньою краплею? Висота, дощ чи їхнє невдале поєднання?

— Не хочу про це говорити.

Він підводить голову і починає гратися з ремінцем фітнес-трекера. Тренер шкільної бейсбольної команди примушує всіх гравців носити їх навіть поза сезоном.

— Це ж відколи? — запитую я, збентежена відходом від нашого звичного сценарію. У цій частині він зазвичай переказує всі останні слова й матюки, до найдрібнішої роздери-душу-подробиці описує, як по її щоках текли сльози, а вона кричала на нього, чи цілувала, чи що там роблять, коли розлучаються.

Фітц кидає на мене погляд з-під вій, і подих застрягає у мене в горлі. Чому це *досі* відбувається з моїм диханням? Ніби я дівчина з одного з його улюблених фільмів. Коли мій мозок змириться з тим, що я не героїня Фітцевого роману? Пригніченість на його обличчі змінюється серйозністю, його блакитні очі зустрічають мій погляд. Навіть тепер від одного його погляду в мене підстрибує

шлунок та пересихає в роті. І раптом я відчуваю бажання спалити лист, що лежить у мене в кишені; той самий, у якому детально описані всі причини, з яких ми більше не можемо бути друзями. Він плутаний, видає мою вразливість, написаний з усіма болісними подробицями, і все зводиться до того, як я ненавиджу своє кохання до нього. Вперше за вечір я впевнена в тому, що не віддам йому листа, бо не хочу жити у світі, де він не дивитиметься на мене ось так.

— Хочеш побачити крутезну штуку? — запитує він, підсовуючи мені під носа свій телефон.

Його поганий настрій розчиняється, і дивна напруга між нами зникає. Він відкриває додаток із погодою й обирає прогноз для Вільямса, штат Аризона — невеличкого гірського містечка біля аризонського північного кордону, де родина Фітца має власний котедж. Значки зі сніжинками в додатку починаються одразу після Різдва і повторюються до кінця тижня.

— Ти що, знущаєшся? — заздрісно бубоню я. Оскільки я народилась та виросла в Гілберті, сніг для мене ніщо більше, як казочка. Не справжніша за бувальщину, про яку розповідає Фітц.

— Знаю, що трохи зарано, але — щасливого Різдва!

— Тобто?

— Це твій різдвяний подарунок, — показує він на екран.

— Що ти маєш на увазі?

— Мені саме час дотримати свою обіцянку.

Його погляд шукає мій, пантруючи в ньому відповідь на неозвучене запитання. Я подумки повертаюся на два роки назад. Мое обличчя горить, хоч за щоки щипає холод. Цікаво, чи він думає про те саме, що й я.

— Ти серйозно?

— Це, звісно, не Венеція, але...